

SEDEM
SESTER

Lucinda Riley

Vida[®]
založba

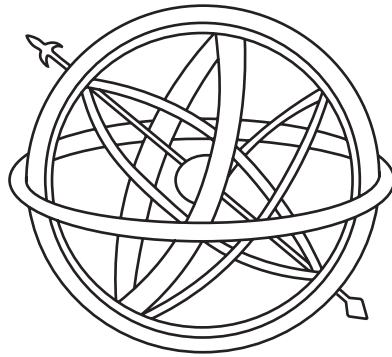
SEDEM SESTER

MAJINA ZGODBA

Lucinda Riley se je rodila na Irskem in pri štiriindvajsetih napisala svoj prvi roman. Po tem, ko so knjigo *Hiša orhidej* predstavili v Bralnem klubu Richarda in Judy, je postala mednarodna knjižna uspešnica. Od takrat so po svetu prodali več kot tri milijone izvodov njenih del, ki so bila prevedena v šestindvajset jezikov. Z možem in štirimi otroki je živela v Norfolku in na jugu Francije.

SEDEM SESTER

MAJINA ZGODBA

Lucinda Riley

Moji hčerki, Isabelli Rose

*»Vsi tičimo v blatu, le da imamo nekateri
svoj pogled uperjen v zvezde.«*

Oscar Wilde

OSEBE

Atlantida

Pa-Salt – *krušni oče (pokojni)*

Marina (Ma) – *skrbnica*

Claudia – *gospodinja na Atlantidi*

Georg Hoffman – *Pa-Saltov odvetnik*

Christian – *skiper*

Sestre D'aplièse

Maja

Ally (Alkijona)

Star (Asteropa)

CeCe (Keleno)

Tiggy (Tajgeta)

Elektra

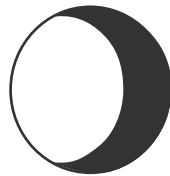
Meropa (manjkajoča sestra)

SEDEM SESTER

MAJINA ZGODBA

MAJA

junij 2007

Prvi krajec

13; 16; 21

1

Nikoli ne bom pozabila, kje sem bila in kaj sem počela, ko sem slišala za očetovo smrt.

Z neprebranim izvodom *Penelopiade* v naročju sem sedela na lepem vrtu londonske mestne hiše nekdanje sošolke Jenny. Uživala sem v toplini junijskega sonca, medtem ko je ona skočila po sina v vrtec.

Občutila sem mir in razmišljala, kako pametno je bilo oditi zdoma. Ravno sem občudovala bujno odganjajoči srobot, ki se je v milini sonca bohotal v svoji barvitosti, ko mi je zazvonil telefon. S pogledom sem oplazila zaslon in videla, da je Marina.

»Zdravo, Ma, kako si?« sem jo prijazno pozdravila.

»Maja, jaz ...«

Marina je obmolnila in v istem hipu sem vedela, da je nekaj hudo narobe.

»Kaj se je zgodilo?«

»Maja, tega ti ne morem drugače povedati: tvoj oče je včeraj popoldne, tu, na svojem domu, doživel srčni infarkt in danes zgodaj zjutraj je ... umrl.«

Ostala sem brez besed, medtem ko se mi je po glavi zapodilo milijon absurdnih misli. Najprej sem pomislila, da se je Marina iz neznanega razloga odločila neslano pošaliti.

»Ker si najstarejša, sem najprej poklicala tebe. Rada bi te vprašala, ali boš drugim sestram povedala ti ali bi raje videla, da jih obvestim jaz.«

»Khm ...«

Nič pametnega nisem mogla spraviti iz sebe, a mi je zdaj vsaj postalo jasno, da mi Marina, draga, ljuba Marina, ženska, ki mi je bila kot mama, nikoli ne bi povedala kaj takšnega, če *ne bi bilo* res. Torej je moralo biti res. In v tistem hipu se mi je sesul ves svet.

»Maja, prosim, reci, da si v redu. To je najhujši telefonski klic, kar sem jih kdaj morala opraviti, a le kaj mi je preostalo drugega? Bog ve, kako bodo to sprejela ostala dekleta.«

Šele takrat sem zaznala trpljenje v *njenem* glasu in razumela, da mi je to morala povedati – ne samo zaradi mene, ampak tudi zaradi nje. Takoj sem prevzela vlogo, v kateri sem se najboljše počutila, in jo začela tolažiti.

»Seveda bom povedala sestram, če bi ti bilo tako lažje, res pa ne vem, kje je katera. Ally se pripravlja na regato, kajne?«

In ko se je tako najin pogovor vrtel okrog tega, kaj počne katera od mojih mlajših sester, kakor bi jih zbirali zaradi praznovanja rojstnega dne in ne zaradi žalovanja ob smrti našega očeta, se mi nič več ni zdelo resnično.

»Kdaj meniš, da bi bilo najprimerneje načrtovati pogreb? Glede na to, da je Elektra v Los Angelesu, Ally pa nekje na odprtem morju, najbrž ne smemo računati z njim prej kot naslednji teden, kaj?« sem vprašala.

»Hja ...« Zaslišala sem, da se je obotavljala. »Morda bo najboljše, da se o tem pogovoriva, ko se vrneš domov. Zdaj se ne mudi več, Maja, zato ne bo nič narobe, če še ta preostala dva dneva tvojega oddiha preživiš v Londonu. Nič več ne moremo storiti zanj ...« Njen glas je skrušeno zamrl.

»Ma, *vsekakor* bom sedla na prvi let do Ženeve, ki ga lahko ujamem! Takoj bom poklicala letalsko družbo, potem pa se bom potrudila stopiti v stik z ostalimi sestrami.«

»Tako zelo mi je žal, *chérie*,« je Marina žalostno rekla. »Vem, da si ga imela srčno rada.«

»Da,« sem pritrdila in opazila, da me nenavaden mir, ki sem ga občutila ob pogovoru o pogrebu, zdaj nenadoma zapušča, kot bi se znašla v zatišju pred divjo nevihto. »Poklicala te bom takoj, ko izvem, kdaj pridem.«

»Prosim, pazi nase, Maja. Zate je to gotovo hud šok.«

Pritisnila sem gumb za končanje klica in se po stopnicah odpravila v svojo spalnico po dokumente za let. Hotela sem poklicati letalsko družbo, preden bi se utrgali oblaki v mojem srcu in bi se začela utapljati v solzah. Ko sem čakala na prevezavo, sem pogledala na posteljo, v kateri sem se zjutraj zbudila v zgoj še en dan. Hvala Bogu, da ljudje ne moremo videti v prihodnost.

Osorna uslužbenka, ki je naposled le prevzela klic, mi najprej sploh ni hotela pomagati. Ko je omenjala polne lete, finančne kazni in me spraševala po podrobnostih moje kreditne kartice, sem vedela, da bodo moja čustva vsak hip izbruhnili. K sreči mi je godrnjaje vendarle našla sedež na letu v Ženevo ob četrty uri, a je to pomenilo, da bi morala vse svoje stvari takoj zmetati v potovalko in se s taksijem odpeljati na letališče Heathrow.

Namesto tega sem zgolj obsedela na postelji in tako dolgo zrla v tapeto pred sabo, da mi je vzorec začel plesati pred očmi.

»Ni ga več,« sem tiho rekla. »Za vedno je odšel. Nikoli več ga ne bom videla.«

Pričakovala sem, da bom, ko bom zaslišala te besede, planila v neutolažljiv jok. Presenečena, da se to ni zgodilo, sem brezizrazno obsedela na mestu in razmišljala, kaj vse moram postoriti. Grozno sem se počutila že ob sami misli, da moram obvestiti sestre – vseh pet. Katero naj najprej pokličem? Tiggy, seveda. Bila je druga najmlajša in sestra, ki mi je bila najbližje.

S tresočimi prsti sem poiskala njeno telefonsko številko in jo poklicala. Ko sem zaslišala odzivnik, nisem vedela, kaj bi rekla. Iz sebe sem spravila nekaj popačenih besed in jo prosila, naj me čim prej pokliče nazaj. Trenutno je delala v nekem zavodu za osirotele prosto živečo jelenjad v Škotskem višavju.

Kar pa se drugih sester tiče ... Vedela sem, da bodo njihovi odzivi, vsaj navzven, različni, in bodo bodisi ravnodušne ali pa bodo začele histerično jokati.

Trenutno se nisem mogla zanesti, da ob pogovoru tudi *mene* ne premaga žalost, zato sem ubrala pot strahopetke in vsem poslala sms sporočilo s prošnjo, naj me čim prej pokličejo. Potem sem v naglici pripravila prtljago in se po ozkih stopnicah spustila v kuhinjo, da bi Jenny pustila listek z obrazložitvijo, zakaj sem morala tako hitro proč.

Odločila sem se tvegati in pokusiti na londonskih ulicah spotoma ujeti taksi. Šla sem iz hiše in naglo stopila po ozeleneli ulici Chelsea Crescent, kot to počnejo običajni ljudje na običajen dan. Mislim, da sem iz sebe uspela iztisniti celo rahel nasmešek, ko sem pozdravila mimoidočega, ki je sprehajal psa.

Nihče ne more vedeti, kaj se mi je pravkar zgodilo, sem pomislila, ko mi je uspelo zaustaviti taksi na prometni ulici King's Road. Zlezla sem v avto in voznika usmerila proti Heathrowu.

Nihče ne more vedeti.

Pet ur pozneje, ravno ko se je sonce počasi spuščalo nad Ženevsko jezero, sem prispela do našega zasebnega pristanišča, od koder sem krenila na še zadnji del poti do doma.

Christian me je čakal v našem zloščinem gliserju Riva. Z obraza sem mu razbrala, da je že slišal novico.

»Kako ste, *mademoiselle* Maja?« me je vprašal s sočutjem v modrih očeh, ko mi je pomagal pri vkrcanju.

»Jaz sem ... vesela, da sem tu,« sem zadržano rekla in odšla nazaj do usnjene klopce smetanove barve, ki je v polkrogu krasila krmo. Navadno sem sedla na sopotnikov sedež ob Christianu, ko sva na dvajsetminutni vožnji do doma rezala valove. Danes sem si želela biti sama. Ko je Christian vžgal močan motor čolna, sem opazovala lesketanje sonca v oknih razkošnih domov, ki so bili posuti vzdolž obale Ženevskega jezera. Velikokrat sem na tej poti imela občutek, kot bi vstopala v nek eterični svet, stran od resničnosti.

Svet Pa-Salta.

Začutila sem, da me v očeh ščemijo solze ob misli na ljubovalno ime očeta, ki sem mu ga naredla kot otrok. Vedno je rad jadral in pogosto, ko se je vrnil k meni na naš dom ob jezeru, dišal po svežem zraku in morju. Nekako se je vzdevek obdržal, saj so ga tako začele klicati tudi mlajše sestre.

Ko je čoln začel pospeševati in mi je topla sapa mršila lase, sem pomislila na več sto prejšnjih voženj na Atlantido, Pa-Saltov pravljlični grad. Do zasebnega rta, na katerem je stal, je bilo mogoče priti le s čolnom, saj se je nad bivališčem polkrožno vzpenjalo strmo hribovje. Z najbližjimi sosedi več kilometrov stran v obeh smereh obale je bila Atlantida naše zasebno kraljestvo, ločeno od preostanka sveta. Vse na njej je bilo čarobno ... Kot bi Pa-Salta in nas, njegove hčere, tja začarali.

Vsako med nami je Pa-Salt izbral kot dojenčka in nas prinesel z vseh strani sveta, da bi tukaj uživale pod njegovo zaščito. In vsaka med nami, kakor je to Pa vedno rad pravil, je bila posebna, drugačna ... Bile smo njegove *deklice*. Poimenoval nas je po Sedmih sestrah, njegovi najljubši zvezdni kopici. Kot prva in najstarejša sem dobila ime Maja.

Kot otroka me je odpeljal v svoj s stekleno kupolo obdan observatorij na vrhu hiše, me dvignil k sebi z velikimi, močnimi rokami in mi pomagal, da sem se skozi teleskop zazrla v nočno nebo.

»Tamle je,« je rekel, ko je zasukal lečo. »Poglej, Maja, to je lepa, sijoča zvezda, po kateri si dobila ime.«

In *res* sem jo videla. Ko je govoril o legendah, ki so bile v ozadju mojega in imen mojih sester, sem ga bolj malo poslušala. Raje sem uživala v njegovem močnem objemu, zavedajoč se, kako poseben je trenutek, ko sem ga imela samo zase.

Čez čas sem ugotovila, da je Marina, za katero sem kot majhna deklica najprej sklepal, da je moja mama in sem celo skrajšala njeno ime v 'Ma', v resnici čislana varuška, ki jo je Pa zaposlil, da bi skrbela zame, ker je bil sam tako pogosto zdoma. Seveda pa je bila Marina za vse nas punce veliko več. Ona je bila

tista, ki nam je brisala solze, nas kregala zaradi grdega obnašanja za mizo in nas umirjeno prepeljala skozi težko obdobje prehoda iz otroštva v dekleštvo.

Vedno je bila ob nas in ne bi je mogla imeti raje, tudi če bi me rodila.

Prva tri leta mojega otroštva sva z Marino živeli sami na našem čarobnem gradu na obali Ženevskega jezera, medtem ko se je oče odpravljal čez sedem gora in sedem vodá urejati svoje službene zadeve. In potem so druga za drugo začele prihajati moje sestre.

Navadno mi je Pa ob prihodu domov prinesel darilo. Ko sem zaslišala čoln, sem stekla čez široko trato in mimo dreves naravnost do pomola, da bi ga pozdravila. Kot vsak otrok sem hotela videti, kaj razveseljivega je imel zame skritega v njegovih čarobnih žepih. Toda ob neki posebni priložnosti je po tem, ko mi je izročil umetelno izrezbarjenega severnega jelena, za katerega je zatrdil, da je prišel naravnost iz Božičkove delavnice s severnega pola, izza njega stopila ženska v uniformi, ki je v naročju držala v pled zavit sveženj. In sveženj se je premikal.

»Tokrat sem ti prinesel prav posebno darilo, Maja. Dobila si sestro.« Nasmehnil se mi je in me dvignil k sebi. »Zdaj ne boš nič več osamljena, ko bom moral proč.«

Po tem se je življenje spremenilo. Patronažna medicinska sestra, ki jo je Pa pripeljal s sabo, je po nekaj tednih izginila in Marina je prevzela skrb za sestrico. Nisem razumela, kako bi bila lahko rdeča, kričeča stvar, ki je pogosto zaudarjala, darilo. Dokler se mi ni nekega jutra med zajtrkom Alkijona, ki je dobila ime po drugi zvezdi v kopici Sedmih sester, v svojem malem otroškem stolčku nasmehnila.

»Pozna me,« sem začudeno rekla Marini, ki jo je hranila.

»Seveda te pozna, srčica. Ti si njena starejša sestra, ki jo bo občudovala. Na tebi bo, da jo naučiš veliko stvari, ki jih ti že veš, ona pa ne.«

In ko je zrasla, je postala moja senca, ki mi je povsod sledila, kar mi je šlo malo na živce, malo pa mi je tudi ugajalo.

»Maja, cakaj mene!« je odločno zahtevala, ko se je opotekala za mano.

Čeprav je bila Ally, kakor sem jo ljubkovalno klicala, sprva neželen pribitek k mojemu sanjskemu bivanju na Atlantidi, si ne bi mogla želeti prijetnejše in ljubkejše družabnice. Redko, če sploh kdaj, je jokala in pri njej ni bilo nikakršnih izbruhov trme, sicer tipičnih za malčke njene starosti. Z zlato-rdečimi kodri in velikimi modrimi očmi je Ally izžarevala naravno lepoto, ki je ljudi kar vlekla k njej – vključno z našim očetom. Ko se je Pa-Salt vračal s svojih dolgih potovanj po svetu, sem gledala, kako so mu ob pogledu nanjo oči zasijale veliko bolj, kot ko je zagledal mene. Vsaj meni se je tako zdelo. In medtem ko sem bila sama plaha in zadržana do tujcev, je Ally s svojo odprtostjo in zaupljivostjo očarala vsakogar.

Obenem je bila ena od tistih otrok, za katere se je zdelo, da so odlični na vseh področjih, še zlasti pa na glasbenem in športnem, če govorimo o športih, povezanih z vodo. Spomnim se, da jo je Pa učil plavati v našem ogromnem bazenu in medtem ko sem se jaz trudila ostati na površju, ker sem sovražila potapljanje, se je moja mlajša sestra izkazala za pravo morsko deklico. Meni je bilo še na *Titanu*, Pajevi ogromni in prelepi čezoceanski jahti, težko loviti ravnotežje, Ally pa je očeta vedno, ko je bil doma,

moledovala, da jo odpelje po jezeru z malo jadrnico *Laser*, ki jo je imel zasidrano na našem zasebnem pomolu. Počepnila sem v tesno krmo čolna, Pa in Ally pa sta prevzela krmilo, ko smo brzeli po svilnatem površju jezera. Skupna strast do jadrnanja ju je povezala na način, s katerim se jaz nisem mogla kosati.

Čeprav je Ally študirala glasbo na Ženevskem konzervatoriju in je bila izjemno nadarjena flavtistka, ki bi se lahko pridružila poklicnemu orkestru, se je po odhodu od tam odločila stopiti v jadrnalne vrste. Zdaj se redno udeležuje regat in je že večkrat zastopala Švico.

Ko je Ally dopolnila skoraj tri leta, se je Pa vrnil z naslednjo sestro, ki ji je dal ime Asteropa, po tretji zvezdi iz ozvezdja Sedmih sester.

»Ampak mi ji bomo rekli Star,« je rekel Pa in se nasmehnil Marini, Ally in meni, ki smo sklanjajoč se nad posteljico proučevale našo najnovejšo družinsko pridobitev.

Takrat sem se že vsako jutro udeleževala učnih ur z zasebnim učiteljem, zato je imel prihod nove sestre zame manjšo težo kot prihod Ally. In potem se nam je le pol leta kasneje pridružila še ena dojenčica, dvanajsttedenska Keleno, katere ime je Ally takoj skrajšala v CeCe.

Star in CeCe sta bili le tri mesece narazen po starosti in kar pomnim, sta bili tesno povezani med sabo. Bili sta kot dvojčici, ko sta se pogovarjali med sabo v samo njunem otroškem jeziku in z nekaj prviniami te govornice se še dandanes sporazumevata. Ustvarili sta si poseben svet, v katerega druge sestre nimamo vstopa. CeCe, mlajša od obeh, je bila vedno glavna, saj je bila s svojo čokato postavo in rjavo poltjo pravo nasprotje blede in suhcene Star.

Naslednje leto je prišla še ena dojenčica – Tajgeta, ki sem ji nadela vzdevek Tiggy, ker me je s svojimi kratkimi, na vse strani štrlečimi laski na drobceni glavici spominjala na ježevko iz slovite zgodbe Beatrix Potter.

Zdaj sem bila stara že sedem let in v trenutku, ko sem Tiggy prvič videla, sem z njo stkala posebno vez. Bila je najbolj občutljiva izmed vseh nas. Venomer je zbolevala zdaj za to zdaj za ono otroško boleznijo. Kljub temu je bila celo kot otrok zelo nezahtevna in žilava. Ko je nekaj mesecev pozneje Pa prinesel domov še eno dojenčico z imenom Elektra, me je izčrpana Marina večkrat prosila, če bi hotela popaziti na Tiggy, ki sta jo ves čas pestili bodisi vročina ali laringitis. Čez čas so ugotovili, da ima astmo, zato smo jo le redko z otroškim vozičkom odpeljali iz otroške sobe, da ji ne bi gosta megla ženevske zime poškodovala pljuč.

Elektra je bila najmlajša od mojih sester in ime se ji je zelo dobro podalo. Do tistega trenutka sem bila že vajena dojenčkov in njihovih zahtev, a moja najmlajša sestra je brez vsakršnega dvoma poskrbela za največ izzivov. Vse na njej *je bilo* pod napestjo. Ker je bila sposobna v sekundi preklopiti iz teme v svetlobo in obratno, je to pomenilo, da je prejšnji spokoj našega doma zdaj začelo prebadati vsakodnevno rezko vreščanje. Njeni izbruhi jeze so zaznamovali moje otroštvo in z leti njena ognjevitost ni prav nič zbledela.

Ally, Tiggy in jaz smo ji po tihem nadele poseben vzdevek in jo klicale 'Tricky', težavna. Vse smo delale z njo kot v rokavicah, samo da ne bi sprožile streli podobne spremembe razpoloženja. Iskreno lahko rečem, da so bili tudi trenutki, ko sem jo sovražila zaradi pretresov, ki jih je prinesla s sabo na Atlantido.

In vendar je bila Elektra prva, ki je ponudila pomoč in oporo, če se je katera od nas znašla v škripcih. Kakor je znala biti neverjetno sebična, je bila po drugi strani izrazito velikodušna.

Po Elektri smo vsi v hiši čakali prihod sedme sestre. Konec koncev smo dobile imena po Pa-Saltovi najljubši skupini zvezd in nam je brez nje nekaj manjkalo. Vedele smo tudi, da ji bo ime Meropa in se spraševale, kakšna bo. A minilo je leto, nato dve, tri in z našim očetom se ni domov vrnila nobena dojenčica več.

Živo se spomnim, da sem nekoč stala z njim v njegovem observatoriju. Stara sem bila štirinajst let in tik pred tem, da zakorakam v dekleštvo. Čakala sva na mrk, za katerega je rekel, da predstavlja pomemben trenutek za človeštvo in navadno prinaša spremembe.

»Pa,« sem vprašala, »boš kdaj pripeljal domov našo sedmo sestro?«

Ob teh besedah se mi je zazdelo, da je ves njegov mogočen in zaščitniški trup za nekaj trenutkov otrpnil. Nenadoma je bil videti, kot bi se teža sveta zgrnila na njegova ramena. Čeprav se ni obrnil k meni, ker si je še vedno dal opraviti s pripravo teleskopa za prihajajoči mrk, sem čutila, da ga je to, kar sem rekla, razburilo.

»Ne, Maja, ne bom. Ker je nikoli nisem našel.«

Ko se je odstrl pogled na znano debelo kopreno smrekovih dreves, ki so ščitila naš ob vodi stoječi dom pred radovednimi pogledi, sem na pomolu zagledala Marino in strašna resnica, da sem izgubila očeta, je začela prodirati vame.

LUCINDA RILEY

Spreletelo me je, da ni bilo več moškega, ki je ustvaril kraljestvo, v katerem smo bile vse me njegove princeze, in ki bi poskrbel, da bi čarobnost trajala še naprej.